

## EVANKELIUMI Joh. 13: 16-20

Jeesus puhui opetuslapsilleen:

”Totisesti, totisesti: ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi. Kun te tämän tiedätte ja myös toimitte sen mukaisesti, te olette autuaat.

Minä en sano tätä teistä kaikista. Tiedän kyllä, ketkä olen valinnut. Tämän kirjoitusten sanan on käytävä toteen: ’Ystäväni, joka söi minun pöydässäni, on kääntynyt minua vastaan.’ Minä sanon tämän teille jo nyt, ennen kuin ennustus toteutuu, jotta sen toteutuessa uskoisitte, että minä olen se joka olen. Totisesti, totisesti: joka ottaa vastaan sen, jonka minä lähetän, ottaa vastaan minut, ja joka ottaa minut vastaan, ottaa vastaan sen, joka on minut lähettänyt.”

### SAARNA

” *Tiedän kyllä, ketkä olen valinnut* ”, sanoo Jeesus. Miten sinä kuulet nämä sanat? Voiko sanoista vetää sen johtopäätöksen, että Jumalan valtakunnassa vain parhaat valitaan, niin kuin urheilussa, jossa kootaan mahdollisimman iskukykyinen joukkue? Ja liittykö Jeesuksen valinta jotenkin pelastukseen? Onko kaikki jo ennalta määrätty? Ovatko valitut siis Jumalalle kelpavia ja sitten on heitä tai meitä, jotka emme kelpaa. Aiheutuisiko valittujen ulkopuolelle jääminen sen, että joillakin meistä katoaisi samalla elämän mielekkyys ja toivo, orastavakin halu etsiä Jumalan valtakuntaa ja elää Jumalan tarkoittamaa elämää?

Evankeliumitekstimme kokonaisuus ei kuitenkaan johdata tai anna oikeutta tällaiseen pohdintaan. Kyseessä on Jeesuksen viimeinen ateria opetuslastensa kanssa. He siis olivat näitä kutsuttuja ja valittuja. Eivätkä he todellakaan olleet mitään uskon sankareita. Päinvastoin. He olivat aivan tavallisia ihmisiä, jotka vain vastasivat kutsuun ja liittyivät Jeesuksen seuraan. Monenlaisten epäonnistumisten, ymmärtämättömyyden ja epäuskon suosta heistä tuli kuitenkin Jeesuksen lähettiläitä. Jeesus oli kutsunut heidät puutteistaan huolimatta todistamaan siitä, mitä he olivat nähneet ja kokeneet. Ei hän edellyttänyt opetuslapsiltaan sen enempää. Hän oli kutsunut tähän joukkoon myös Juudaksen, vaikka tiesi, että tämä tulee hänet kavaltamaan. Ehkä juuri siksi Jeesus sanoikin: *Tiedän kyllä, ketkä olen valinnut*. Mutta olisiko Juudas sitten voinut toimia toisin, jos kaikki oli ennalta kirjoitettu, ennalta määrätty? Jo varhaiskirkon opettajat painottivat, että jos Jumala tai Jeesus tietää jo ennalta jonkun asian tapahtuvan, se ei poista väärin tekevän ihmisen vastuuta tai syyllisyyttä. Meillä kaikilla on vapaus valita puolemme, vapaus liittyä tai erkaantua, vapaus sanoa kyllä tai ei.

Messun alussa kyselin, voiko myös etsijä ja hapuilija olla Kristuksen seuraaja. Pitääkö seuraamiseen liittyä aina varmuus matkan edistymisestä ja päämäärästä vai voiko seuraaja olla joskus aivan hukassa? Entä jos koen olevani pimeässä yössä, voinko silloin keskellä epätoivoa ja epäilyä, keskellä Jumalan vaitioloa tai poissaoloa, olla kuitenkin Jeesuksen seuraaja tai jopa Jeesuksen lähettiläs? Kuinka voisin olla lähettiläs, lähetettynä mihinkään, jos en näe muuta kuin vuoren korkuisia esteitä, teitä, jotka eivät johda mihinkään, epätoivoa, johon en löydä mitään lohdutusta. Nostavaa ja kohottavaa armon sanaa en voisi kuitenkaan sanoa itselleni, se tulee aina ulkopuolelta, toivon mukaan toisen sanomana ja tarkoittamana. Armon kohdalla ollaan aina vastaanottajana! Siksi voinkin sanoa sinulle, että sinä kelpaat juuri sellaisena kuin olet, tuntui sinusta miltä tahansa. Juuri tuollaisena voit olla Jumalan valtakunnan lähettiläs. Lähettiläänä et edusta itseäsi etkä todista omasta varmuudestasi vaan olet haavoitetun Kristuksen lähettämä. *Sen tähden, että hän, (siis Kristus), itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa*, todistaa heprealaiskirje. Kärsinyt ja kiusattu Kristus tietää, mitä on olla ihminen. Ristillä hän koki tulleen Jumalan hylkäämäksi. Ja samalla hän myös jättäytyi Jumalan varaan. Jos sinä siis koet olevasi huono Kristuksen seuraaja, voit silti jakaa eksymisesi ja epäilysi toisen kanssa, voit kertoa, ettei sinulla ole aina uskoa, ettet osaa rukoilla, että olet usein menettänyt toivosi. Ja kuitenkin kaipaavat ja etsit sitä rauhaa, jonka vain Jumala voi antaa.. Kun uskallat jakaa tätä inhimillisyyttäsi, kasvat ihmisen mittaan, olet lähestyttävä, sellainen, jota ei tarvitse pelätä ja joka ei koskaan asetu toisen yläpuolelle. Ja juuri sellaisena olet kutsuttu ja valittu Kristuksen lähettiläs ja kuulut Kristukselle.

Mihin Kristus sitten meidät lähettää? Lähetystehtävä mielletään usein puhumiseksi ja opettamiseksi, evankeliumin välittämiseksi siitä tietämättömille ja osattomille. Mitä evankeliumia, mitä vapauttavaa sanomaa tämän maailmanajan ihmiset kaipaavat ja tarvitsevat? Ennen kuin alamme vastata, tietää ja puhua meidän tulisi ensiksi kuunnella toista, asettua toisen rinnalle, samaistua ja samalla ymmärtää enemmän. Meidän tulisi tiedostaa, mikä on toisen ihmisen ja myös minun itseni polttavin tai syvin tarve. Jossakin elämä on pelkästään eloonjäämistäistelua nälän, sodan ja katastrofien keskellä. Se avunhuuto meidän tulee kuulla ja vastata siihen. Sen lisäksi on avunhuutoa, jota on vaikea havaita. Peittelemme ja vähättelemme sitä itsessämme emmekä näe sitä myöskään toisessa. Tämä avunhuuto sisältää tarpeen tulla aidosti kuulluksi ja kohdatuksi. Jos näin tapahtuu, silloin aukenee taivas. Jos tunnen, että nyt minut hyväksytään sellaisena kuin olen, silloin astuu Kristus itse vierellemme. Usein syvin tarpeemme on tulla hyväksytyksi ja rakastetuksi ilman ehtoja. Niin kuin Jumala rakastaa meitä.

Miten Jeesus itse varusti opetuslapsiaan, miten hän teki heistä lähettäjäitä? Päivän evankeliumi on katkelma siitä kokonaisuudesta, jossa Jeesus aterioidessaan opetuslastensa kanssa yllättäen pesee heidän jalkansa. Hän itse nöyrtyi palvelijaksi. *Ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettäjä lähettäjänsä suurempi*, sanoo Jeesus. Elämällään hän osoitti, kuinka Jumala sitoutuu siihen, mikä ehkä yhteiskunnan silmissä oli halveksittua ja häpeällistä. Hän etsi niitä, jotka olivat muiden hylkäämiä ja arvottomia. Kristus siis kutsuu ja lähettää meidätkin palvelemaan. Palvellessamme toista toimimme hänen elämäntilannettaan kuunnellen ja kunnioittaen. Ja kun kannamme toistemme taakkoja, oma taakkammekin silloin kevenee. Kristuksen kirkossa saamme käyttää niitä lahjoja, mahdollisuuksia ja ominaisuuksia, jotka Jumala hyvyydessään on meille suonut. Ketään Hän ei ole jättänyt lahjattomaksi. Suurin lahja on se, että me olemme ikuisesti Hänen rakkaita lapsiaan.

Laulu Särkyneille (säv. Petri Laaksonen, san. Anna-Mari Kaskinen)

*Särkyneille on puhuttava hiljaa ja sanoin jotka eivät lyö,  
kuin tuuli joka vaalii viljaa, kuin lempeä ja lämmin yö.*

*Särkyneitä on kuunneltava hiljaa ei mielin kovin, ankarin,  
vaan katsein vastaanottavaisin ja kasvoin hellin, avoimin.*

*Särkyneille on olemassa suoja, jonka varaan kaikki kannetaan.  
Ja vierellä on avun tuoja, Hän murtui eestä kaiken maan.*

*Särkyneelle soi Jumalamme tuuli niin hellin, herkin sävelin.  
Hän kaikki huokaukset kuuli. Hän hoitaa käsin siunaavin.*